Dosarul nr.4-277/2023

H O T Ă R Î R E
asupra cauzei contravenţionale

02 octombrie 2023 or. Sângerei

Judecătoria Bălți sediul Sângerei.

Instanța compusă din: Președintele ședinței, judecătorul Malcoci Iurie, grefier Sandu Cătălin, examinând în ședința publică cauza contravențională în privința lui Rusu Marin *****, a.n. *****, IDNP *****, domiciliat în s. *****, raionul ***** învinuit de comiterea contravenției prevăzute de art. 319 alin.(1) Cod contravențional,-

c o n s t a t ă:

Potrivit procesului-verbal cu privire la contravenție nr.180-830/2022 din 21.02.2023 întocmit de către agentul constatator, executorul judecătoresc Mușet Marcel, Rusu Marin este învinuit de faptul că, fiind obligat conform documentului executoriu nr.2-337/2021 din 11.05.2021 emis de Judecătoria Bălți sediul Sângerei, de a achita în beneficiul AEÎ „Marinești" datoria în sumă de 40368,74 lei, fără motive întemeiate nu îndeplinește cerințele executorului judecătoresc.

Procesul-verbal cu privire la contravenție întocmit în privinţa lui Rusu Marin, în baza prevederilor art. 421 alin. (3) din Codul contravențional, a fost remis de către agentul constatator spre examinare instanței de judecată.

Agentul constatator, executorul judecătoresc Marcel Mușet și persoana în privința căreia a fost pornit procesul contravențional Rusu Marin în ședința de judecată nu s-au prezentat, procedura de citare legală fiind respectată și instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa părților.

Examinând actele și lucrările dosarului prin prisma motivelor invocate, verificând procesul-verbal de constatare a contravenției, instanța de judecată conchide, că procesul contravențional încheiat de executorul judecătoresc în privința lui Rusu Marin urmează de încetat din următoarele considerente.

Conform art. 458 Cod contravențional, instanța de judecată este obligată să examineze cauza sub toate aspectele, complet şi obiectiv cu respectarea drepturilor procesuale ale părților, să se pronunțe asupra tuturor argumentelor invocate de participanții la proces.

În sensul art. 462 din Codul contravențional, atunci când examinează cauza contravenţională, instanţa de judecată trebuie să pronunţe una din aceste două soluţii:

a) încetarea procesului contravențional; sau

b) declararea vinovăției persoanei care a comis contravenția imputată și, după caz, stabilirea sancțiunii contravenționale, aplicarea măsurii de siguranță sau înlăturarea executării sancțiunii.

Normele generale ale Codului contravențional stipulează că, scopul legii contravenționale constă în apărarea drepturilor şi libertăților legitime ale persoanei, apărarea proprietății, ordinii publice, a altor valori ocrotite de lege, în soluționarea cauzelor contravenționale, precum şi în

prevenirea săvârșirii de noi contravenții. Nimeni nu poate fi declarat vinovat de săvârșirea unei contravenții, nici supus sancțiunii contravenționale decât în conformitate cu legea contravențională. Persoana este supusă răspunderii contravenționale numai pentru fapte săvârșite cu vinovăție.

Conform art. 458 Cod contravențional, instanța de judecată este obligată să examineze cauza sub toate aspectele, complet şi obiectiv cu respectarea drepturilor procesuale ale părţilor, să se pronunţe asupra tuturor argumentelor invocate de participanții la proces.

Articolul 425 Cod contravențional stipulează că**,** probele sînt elemente de fapt, dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței contravenției, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției şi la cunoașterea altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei.

Aprecierea probelor se face de persoana competentă să soluționeze cauza contravențională, potrivit convingerii sale pe care şi-a format-o cercetând toate probele administrate în raport cu circumstanțele constatate ale cauzei şi călăuzindu-se de lege.

Nici o probă nu are valoare prestabilită. Sânt admisibile probele pertinente, concludente şi utile, administrate în conformitate cu prezentul cod.

Procesului contravențional se aplică în mod corespunzător prevederile Codului de procedură penală cu privire la mijloacele de probă şi la procedeele probatorii, cu excepţiile prevăzute de prezentul cod.

Astfel, în materie contravențională au fost recunoscute garanțiile procedurale specifice în materie penală în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil, printre care și prezumția de nevinovăție, prevăzută de alin. (2) al art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. (Zilibergerg împotriva Moldovei (§ 35, din 01 februarie 2005), Angel împotriva României (§ 52, din 04 octombrie 2007) sau Ozturk împotriva Germaniei (din 21 februarie 1994).

Această împrejurare fundamentează la nivel de principiu că, sarcina probei în procedura contravențională desfășurata în fața instanței de judecata revine în primul rând organului constatator și, în condițiile în care acesta face dovada vinovăției, făptuitorul urmează să-și probeze nevinovăția.

În asemenea situație, întru respectarea garanțiilor sus indicate, instanța de judecată va verifica legalitatea și temeinicia procesului – verbal cu privire la contravenție

Sub aspectul legalității procesului – verbal, instanța de judecată denotă că, motivele de nulitate absolută a actului din speță pot fi invocate atât de părți, cât și din oficiu de către instanță întru asigurarea respectării principiului legalității și dreptății, consacrate expres în art. 5 și 7 din Codul contravențional.

Instanța de judecată reține că, procesul – verbal cu privire la contravenție a fost întocmit și perfectat în lipsa contravenientului, fapt confirmat prin aplicarea semnăturii a doi martori asistenți.

În această ordine de idei, din punct de vedere al legalității procesului - verbal de contravenție, instanța constată că acesta a fost încheiat cu respectarea dispozițiilor legale incidente și cuprinde toate mențiunile obligatorii prevăzute de art. 443 din Codul contravențional, neexistând cazuri de nulitate absolută ce ar putea fi invocate din oficiu.

În consecință, instanța constată că forța probantă a procesului-verbal cu privire la contravenție, nu a fost înlăturată, el bucurându-se în continuare de prezumția de legalitate și temeinicie instituită de lege în favoarea sa.

Sub aspectul temeiniciei procesului-verbal, instanța evidențiază că forța probantă a proceselor – verbale este lăsată la latitudinea fiecărui sistem de drept, putându-se reglementa importanța fiecărui mijloc de probă, însă instanța are obligația de a respecta caracterul echitabil al procedurii în ansamblu atunci când administrează și apreciază probatoriul. (cauza Bosoni v. Franța, hotărârea din 7 septembrie 1999).

La fel, instanța reține că, legiuitorul în art. 442 alin. (1) Cod contravențional, a definit procesul-verbal cu privire la contravenție, ca fiind un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul.

Subsecvent, a fost legiferat și faptul că, procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezența făptuitorului sau în absența lui. Fiind întocmit de un agent al statului aflat în exercițiul funcțiunii, procesului verbal de contravenție trebuie să i se recunoască valoare probatorie sub aspectul constatării stării de fapt.

În acest sens este de remarcat că în jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului de la Strasbourg se reţine în mod constant că prezumţiile nu sunt în principiu contrare Convenţiei.

În această ordine de idei și din interpretarea art. 425 alin. (2) și 442 alin. (1) al Codului contravențional, rezultă că procesul – verbal cu privire la contravenție urmează a fi examinat în raport cu actele existente la dosar.

Reieșind din normele legale sus menționate, dar şi analizând circumstanțele cauzei contravenționale, instanța de judecată remarcă faptul că agentul constatator, Mușet Marcel, nu a acumulat probe suficiente şi verosimile întru susținerea actului de constatare și propunerii de sancționare, mai mult, nu a demonstrat vinovăția lui Rusu Marin de comiterea contravenției imputate, or simpla anexare a unor xerocopii din procedura de executare nu poate fi reținută de către instanță ca un probatoriu suficient pentru recunoașterea vinovăției persoanei, în lipsa unor probe pertinente, concludente şi utile, administrate în conformitate cu prevederile legale.

În raport cu cele enunțate, art. 425 alin. (2) al Codului contravențional cuprinde dispoziții exprese cu privire la forța probantă a procesului – verbal cu privire la contravenție, fiind reglementat că, în calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul verbal cu privire la contravenție, procesul-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor, procesul-verbal de percheziție, explicațiile persoanei în a cărei privință a fost pornit proces contravențional, depozițiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele şi documentele ridicate, constatările tehnico-ştiinţifice şi medico-legale, raportul de expertiză.

Prin prisma stabilirii existenței sau inexistenței laturii subiective a contravenției, instanța de judecată reține că, răspunderea contravențională în temeiul art.319 alin. (1) din Codul contravențional, pentru neîndeplinirea cerințelor executorului judecătoresc, trebuie să fie condiționată de îndeplinirea anumitor proceduri cu privire la executarea acestei hotărâri.

De asemenea, instanța reține că, potrivit prevederilor art.319 alin. (1) Cod contravențional, se sancționează ”Neexecutarea obligaţiilor prevăzute de Codul de executare ,,Acţiunile (inacţiunile) persoanelor care, fără motive întemeiate, nu îndeplinesc cerinţele executorului

judecătoresc în cadrul procedurii de executare sau împiedică executarea documentului executoriu.

La fel urmează a se ține cont de faptul, că latura subiectivă a contravenției prevăzută la art. 319 Codul contravențional se manifestă numai prin intenție directă, astfel ca făptuitorul să conștientizeze că prin acțiunile sau inacțiunile sale intenționat creează impedimente în vederea executării silite a documentului executori, şi dorește acest rezultat.

În ședința de judecată nu s-a confirmat prin probe pertinente, concludente și utile învinuirea contravențională formulată.

Constatarea faptei contravenționale înseamnă activitatea, desfășurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenta contravenției, de încheiere a procesului-verbal cu privire la contravenție, de aplicare a sancțiunii contravenționale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcționarului abilitat să examineze cauza contravențională, din cadrul autorității din care face parte agentul constatator, în instanța de judecată sau în alt organ spre soluționare, reieșind din prevederile art. 440 alin. (1) Cod contravențional.

În lipsă de probe (elemente de fapt, dobândite în modul stabilit de cod) și în mod voalat, instanța reține că executorul judecătoresc a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție invocând niște concluzii lipsite de suport, neacumulându-se probe ce ar confirma vinovăția lui Rusu Marin, pe când demonstrarea vinovăției unei persoane urmează să fie asigurată cu prezentarea probelor pertinente în raport cu procesul-verbal întocmit.

Astfel, executorul judecătoresc n-a prezentat instanței probe care ar indica la neîndeplinirea fără motive a cerințelor executorului judecătoresc în cadrul procedurii de executare.

În așa mod, instanța de judecată conchide că, în speță, lipsește intenția directă a lui Rusu Marin în comiterea contravenției prevăzute de art. 319 alin. (1) Cod contravențional.

În conformitate cu jurisprudența relevantă a Curţii Europene a Drepturilor Omului, instanțele de judecată sunt obligate să demonstreze vinovăția inculpatului prin adoptarea unor soluții motivate. Lipsa motivelor reprezintă o încălcare a dreptului la un proces echitabil: „în cazul în care instanțele judecătorești naționale se abțin de a da un răspuns special şi explicit la cele mai importante întrebări, fără a-i oferi părții care le-a formulat posibilitatea de a ști dacă o anumită susținere a fost neglijată sau respinsă, acest fapt va fi considerat o încălcare a dreptului la un proces echitabil. (Boldea v. România, 15 februarie 2007, §30).

Din circumstanțele menționate, instanța de judecată conchide că, nu s-a constatat comiterea faptei contravenționale prevăzută la art. 319 alin. (1) din Cod contravențional.

Conform prevederilor art. 461 din Codul contravențional, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată existența unui temei din cele prevăzute la articolul 441, instanța încetează procesul contravențional.

Potrivit prevederilor art. 441 alin. (1) lit. a) Cod contravențional, procesul contravențional nu poate fi pornit, iar dacă a fost pornit, nu poate fi efectuat și va fi încetat în cazul în care nu există faptul contravenției.

În aceste circumstanțe, respectând principiul contradictorialității procesului contravențional şi limitele judecării cauzei, cercetând şi apreciind probele prezentate în ședința de judecată din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității şi veridicității, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, conform propriei convingeri, formate în urma examinării probelor în ansamblu, sub toate aspectele şi în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege, instanța de

judecată va înceta procesul contravențional intentat în privința lui Rusu Marin în baza procesului-verbal cu privire la contravenție nr.180-830/2022 din 21.02.2023 de constatare a faptei contravenționale prevăzute de art. 319 alin. (1) Cod contravențional, din motivul inexistenței faptului contravenției.

În temeiul celor expuse şi a prevederilor art. 441, 460, 462 Cod contravenţional, instanţa de judecată,-

HOTĂRĂŞTE:

Se încetează procesul contravențional pornit în privința lui Rusu Marin, învinuit de comiterea contravenției prevăzute de art. 319 alin. (1) Cod contravențional, pe motiv că nu există faptul contravenției.

Hotărârea cu drept de recurs în Curtea de Apel Bălţi în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Bălți sediul Sângerei.

Președintele ședinței, Judecătorul Malcoci Iurie